

ning, jeg lægger særlig Vægt paa at faa gjort ved denne Lejlighed, og som jeg endnu har tilbage. Det er den, at naar Finansministeren oplyste for os, hvordan det Forslag, som nu foreligger, kommende fra det andet Ting, byder en Indtægtsopgang af 10,600,000 Kr., saa er det selvfølgelig en Indtægtsopgang, der er saa urimelig og overflødig, at der ikke kan være Tale om, at vi kunne tilstræbe en saadan Opgang. Men paa den anden Side vil jeg udtale som min Formening — og denne Bemærkning retter jeg særlig til den højttærede Finansminister —, at det forekommer mig alligevel, at man ikke kan være forsigtig nok med ikke at komme til for stærk en Indtægtsnedgang. Finansministeren har tidligere opgjort for os, summarisk, hvilke Udgifter vi staa overfor i den kommende Tid ud over de Udgifter, vi allerede have bevilget i den senere Tid. Jeg har nogen Formodning om, at den Opgørelse, Finansministeren saaledes har forelagt, lider af visse Mangler. Der er sikkert visse Ting, som den ærede Minister, naar han har forelagt denne Opgørelse, ikke har faaet med. Som et friskt Eksempel vil jeg minde om det Forslag, som Kultusministeren præsenterede for os i Gaar, om en yderligere Udgift af $\frac{1}{2}$ Mill. Kroner til Bygningsforanstaltninger ved det ny Righospital. Dette ny Righospital synes finansielt set at blive en Skrue, som det er noget vanskeligt at faa fat ved Enden paa. Det er ikke længe siden, at der blev præsenteret os een Forhøjelse. Nu foreslaas der en Udgift af $\frac{1}{2}$ Mill. Kr. til, og jeg skulde tage meget fejl, om vi ikke allerede maaske næste, i alt Fald i et følgende Aar faa præsenteret en yderligere Regning, saadan noget som $\frac{1}{2}$ Mill. Kr. til Montering af alle disse Bygninger, til hvis Opførelse vi have bevilget eller staa i Begreb med at bevilge en 8—9 Mill. Kr. Og er endelig dette Hospital saa en Gang færdigt, tør jeg antage, at Udgiftsforøgelsen til den aarlige Drift af dette Hospital vil blive omtrent 1 Mill. Kr. — Jeg skønner neppe urigtigt, naar jeg udtaler denne Formening. Jeg fremhæver dette som et Eksempel, men som et Eksempel, der er talende. Vi komme efterhaanden til mange af den Art Udgiftsforøgelser. Jeg vil tilføje, at jeg tror ikke, vi i Længden kunne modstaa Veteranerne fra 1864, idet de blive ved at trænge ind paa os med en saadan Kraft, at vi vist blive nødte til at vise dem Imødekommen i nogen Maade i Lighed med den, vi have vist Veteranerne fra 1848. Flere Eksempler af den Art

skal jeg ikke fremdrage. Jeg nævner dem kun, fordi jeg har den Formening, at det i særlig Grad gælder om ved Afgørelsen af denne Sag og alt, hvad dermed staa i Forbindelse, Kompensationen osv., at vi ikke gaa hen og udsætte Statskassen for at komme til at mangle det nødvendige til at tilfredsstille sine Fornødenheder med. Det er denne Bemærkning, jeg har lagt mest Vægt paa at gøre, idet jeg ikke tror, det vil nytte at komme dybt ind paa Om-talen af Enkeltheder i Øjeblikket.

Jeg skal heller ikke give nogen Anvisning paa, paa hvilke Omraader det skulde være, at Forsigtigheden særlig skulde finde Udtryk, naar Talen er om at bevare de fornødne Indtægter for Statskassen. Skulde jeg give Raad i saa Henseende, vilde jeg have sagt om den Sukkerbeskatningslov, man er bleven enig om oppe i det andet høje Ting: Lad det blive omtrent ved det gamle, hvad Ordningen af det Spørgsmaal angaar, men lad Staten tage al den Indtægt deraf til sig, som paa nogen Maade kan undværes fra de andre interesseredes Side. Men det Spørgsmaal er jo afgjort, saa det nytter ikke at tale derom. Jeg tror imidlertid, at det vilde være at tage det paa det Sted, hvor det vilde mærkes allermindst af alle de Steder, hvor der kan være Tale om at hente yderligere Indtægt til Statskassen.

I al Almindelighed skal jeg saa til Slutning kun sige, at jeg ønsker, at dette Spørgsmaal, som vi her forhandle, kan finde sin Løsning i denne Rigsdagssamling.

N. Neergaard: Jeg skal med de faa Bemærkninger, jeg har at gøre, lige saa lidt som i mit første Foredrag komme ind paa Enkeltheder i det foreliggende Forslag og skal heller ikke — paa faa Undtagelser nær — komme ind paa Enkelthederne i, hvad der er fremført under denne Forhandling. Jeg finder dog Anledning til at svare paa et enkelt bestemt Spørgsmaal, som det ærede Medlem for Horsens (Fraenkel) rettede til mig, og som lød saaledes: „Er det Meningen i Fællesudvalget at forhandle paa virkelig sagligt Grundlag med en ærlig Villie til uden Hensyn til Partistillinger at finde ud af, hvad der er rigtigt?“ Jeg kan besvare dette Spørgsmaal med et rent og klart Ja. Ja, det er Meningen. Men det ærede Medlem maa naturligvis ikke opfatte det saaledes, at der i dette Ja ligger, at vi ikke skulde tage Hensyn til de Grundoverbevisninger, der have uddannet sig hos os med Hensyn til, hvilken Retning Told-